
Petra Zimermanová: Nejdůležitější, co jsem si z FHS odnesla, jsou přátelství

Petra Zimermanová vystudovala Humanitní studia na Institutu základů vzdělanosti, předchůdci FHS, a poté už pokračovala na [Fakultě humanitních studií Univerzity Karlovy](#) na tehdy nově otevřeném magisterském oboru [Studia občanské společnosti](#). Hned po bakalářském studiu začala pracovat ve [Společnosti pro hluchoslepé – LORM](#), kde od roku 2004 zastává pozici ředitelky.

**Váš začátek na FHS byl spojený se začátkem samotné fakulty.
Studovala jste ještě na Institutu základů vzdělanosti...**

Přesně tak, ještě v Legerce...

Jaké to bylo, jak na to vzpomínáte?

Krásné. Tehdy jsem se zrovna vrátila po roce z Anglie, a když mi nevyšly přihlášky na Filosofickou a Pedagogickou fakultu, zkusila jsem Institut. Panovalo tam svobodné, inspirativní a liberální prostředí. Zároveň po nás byla požadovaná velká samostatnost. Mohli jsme si vybírat, co chceme studovat a jak, ale potom bylo potřeba mít disciplínu na studium.

S jinými obory či fakultami byl IZV nesrovnatelný v těch možnostech i jejich šíři. Bylo možné se věnovat čemukoli od filosofie přes historii až po psychologii. Já jsem navštěvovala i přednášky na UMPRUM, na Přírodovědecké fakultě kurzy antické filosofie docenta Kratochvíla nebo jsem chodila na religionistiku u Tomáše Halíka. Mezi studenty býval velmi oblíbený kreativní modul. Vzpomínám si, jak jsme páteční odpoledne trávili v Legerce psaním poezie nebo na seminář z dějin filmu a filmového střihu, na seminář k fotografování...

Studium mi umožnilo prohloubit všechny mé zájmy. Ze začátku bylo sice trochu náročné se v systému zorientovat, ale pak jsem se rozkoukala, i díky vyučujícím, kteří byli velmi nápomocní.

Bakalářské studium jste zakončila závěrečnou prací o románech Gustava Meyrinka. Jak jste se dostala od Meyrinka ke Studiím občanské společnosti?

Do bakalářky se promítla právě šíře mých zájmů. Bavila mě historie, ale zároveň jsem se zajímala o psychologii a u manželů Hoffmanových jsem měla kurz věnovaný literatuře, u profesora Halíka mě zase zaujali archetypy a Jung. Škola mi umožnila nejen se tomu všemu věnovat, ale spojit všechna témata a zájmy v bakalářské práci.

Poté, co jsem dokončila denní studium IZV, jsem si hledala práci v neziskovém sektoru. LORM – Společnost pro hluchoslepé, kde dodnes pracuju, tehdy hledala někoho na rozvíjení zahraniční spolupráce. Tak jsem začala pracovat v nezisku, a když jsem potom časem zaznamenala, že se na FHS otevřel obor Studia občanské společnosti, hned mě zaujal. Studovala jsem SOS v kombinované formě. Pomohlo mi doplnit praxi teorií a utvořit právní a ekonomický rámec toho, co jsem znala z praxe.

A řekla byste, že Vás na Vaši práci studium na FHS připravilo?

Určitě. Jednak sdílené hodnoty na Institutu a později fakultě, jednak způsob studia, který člověka nutil k samostatnému uvažování. A pak mě značně ovlivnili lidé na fakultě, zejména profesor Sokol a nezapomenutelný docent Pinc.

Zároveň režim, ve kterém IZV fungoval, a potom i úplně první rok SOS, vyžadoval určitou míru přizpůsobování se teprve vznikajícím pravidlům. Taky musím zmínit, že jsme na SOS byli skvělá parta. Většina z nás už měla dlouho praxi v nezisku, sami vyučující byli zkušení ve svém oboru. Získali jsme tak spoustu skvělých kontaktů. Například s paní doktorkou Lenkou Deverovou, která vyučovala právní rámce, jsem se i po dostudování mnohokrát spojila ohledně pracovních záležitostí.

IZV mě naučilo rychle se orientovat, ověřovat si informace a zodpovědnosti. Ale nejdůležitější, co jsem si z FHS, z obou oborů, odnesla, jsou přátelství.

Účastnila jste se i nějakých studentských akcí? Výjezdních výletů a podobně?

Ještě na IZV jsme měli adaptační kurz, to byla moc povedená akce. A s Václavem Cílkem jsme v rámci jeho kurzů jezdili na výlety po menhirech a poznávali krásná místa u nás. Na SOS už nebylo tolik příležitostí, tím, že šlo o kombinované studium, ale komunita tam vznikla naprosto přirozeně „zespodu“.

Dělali jsme si společné výlety a akce. Jedna ze spolužaček začala po konci studií pořádat festival na Horním Hradě, kam jsem se poprvé jela jen tak bavit, a další ročníky už jsem na festivalu fotila a pomáhala. Jiná naše kamarádka pochází z Ostravy, kam nás pozvala taky na festival, a nakonec jsme skončili u ní na chalupě na samotě bez vody a elektřiny. O tom možná v [rozhovoru vyprávěla už Pavla Kluzáková](#).

Opravdu jsme byli skvělá parta a mnozí se vídáme dodnes.

Mezi FHSáky není neobvyklé, že je profesně táhne nezisk. Co na této sféře lákalo Vás?

Potřeba dělat něco smysluplného. Když jsem končila IZV, už jsem učila angličtinu na částečný úvazek, ale jakmile jsem dokončila studium, hledala jsem práci v neziskovém sektoru, protože mi dávala smysl. Říkala jsem si, že jsem v situaci, kdy si můžu dovolit dělat ne ideálně placenou, ale důležitou práci. V roce 1999 jsem tak nastoupila do LORMu a už jsem ve společnosti zůstala, od roku 2004 působím jako její ředitelka.

Myslím si, že všechny, kdo pracují v nezisku, spojuje touha dělat něco s přesahem.

LORM se zabývá pomoci hluchoslepým a také zvýšením povědomí o tomto postižení. Máte pocit, že se o něm ve společnosti už víc ví? Nebo, že došlo od doby, co v LORM působíte, k nějakému vývoji?

My pořádáme i spoustu osvětových kampaní. Když se v roce 2001 uzákonila červenobílá hůl jako pomůcka pro hluchoslepe, dělali jsme od té doby několik kampaní, např. v roce 2014 zábavnou, guerillovou akci „*Netrubte zbytečně*“, kdy jsme s dobrovolníky v noci na zrcátka aut po celé republice rozvěšovali červenobílé papírové závěsky. Na lístečcích byly i odkazy na informace o červenobílé holi a jejím významu, aby řidiči věděli, co to znamená, když někoho s takovou holí potkají.

Nutno ale říct, že naše cílová skupina není velká. Aktuálně pomáháme asi 150 klientům, kteří dlouhodobě čerpají naše služby. Počet osob s hluchoslepotou u nás je ale ve skutečnosti mnohem vyšší. Hluchoslepota je navíc specifická, neznamená to, že daná osoba vůbec nevidí a neslyší, ale může mít zbytky zraku či sluchu, případně obojího. Zrak je pro nás nejdůležitější smysl z hlediska příjmu vjemů, sluch je druhý nejdůležitější, takže i když je jeden z těchto smyslů oslabený jen částečně, je těžké ztrátu kompenzovat. Dopad těch ztrát se přitom nesčítá, ale násobí.

Naši klientelu tvoří do velké míry lidé, kteří mají hluchoslepotu získanou, často vlivem vysokého věku. Ti si třeba ani neuvědomí nebo nepřipouští, že by naše služby mohli využít, a nepovažují se za hluchoslepe. Je tedy nejen těžké takovou věc komunikovat veřejnosti, ale i těm, komu služby nabízíme, protože je pro ně těžké přijmout, že ztrácí zrak i sluch a potřebují pomoci.

Společnost LORM přitom není velká, takže je to zvyšování povědomí běh na dlouhou trať. Kontaktujeme školy, pečovatelské domy, domovy pro seniory nebo i lékaře, protože o nás a našich službách často vůbec nevědí.

To zní jako velmi náročná a téměř nekonečná práce, kterou navíc už děláte dlouho. Jak se Vám podařilo vyhnout vyhoření?

Na pozici, kterou v LORMu zastávám, si práci můžu různě kreativně zpestřovat. Samozřejmě mou práci netvoří jen zábavné kampaně, je s ní spojená hlavně spousta administrativy. Ale mezi žádostmi a různými výkazy je příležitost dělat i něco tvůrčího. Když jsme měli mladší klientelu, dělali jsme pro ně týdenní pobytové akce na běžkách a tandemových kolech. Léta pořádáme celostátní sportovní soutěž, tzv. Lormolympiádu a také uměleckou soutěž o Cenu Hieronyma Lorma (*hluchoslepý básník, filosof a novinář 19. století, mj. tvůrce ruční dotekové abecedy, tzv. Lormovy – pozn. red.*). Mám tedy možnost vymýšlet a realizovat tyhle kreativní projekty. Taky mě baví fotit, takže na akcích můžu uplatnit i tohle své hobby, když zrovna nepomáhám týmu nebo nefunguju jako průvodce.

Kreativní prvky jsme vnesli i do fundraisingu. Minulý rok jsme s dobrovolníky pořádali už 11. ročník charitativní akce *Putování za Duchem Vánoc*, jde o tzv. zážitkový fundraising. Jedná se o týmovou hru, při níž se při putování Prahou plní různé úkoly. Lidé svou účastí podpoří LORM a služby pro hluchoslepe, a i když nejde o závratné částky, je to příležitost vnést do práce zábavné a milé prvky a podívat se na místa, která bych třeba za normálních okolností nenavštívila.

Co byste poradila studujícím nebo čerstvým absolventům a absolventkám, kteří uvažují o práci v nezisku?

Nezisková sféra se od 90. let dost změnila, nadace a společnosti už jsou na vysoké, profesionální úrovni, takže požadavky jsou také dost podobné jako v komerčních firmách. Co to ale přináší navíc, je pocit, že pracujete na něčem, co má smysl a přesah.

Začátečníci v pomáhajících profesích často očekávají, a já jsem nebyla jiná, nějakou odezvu, pozitivní zpětnou vazbu od klientů, která vždycky nemusí přijít. Je proto dobré mít vnitřní motivaci k práci a znát hranice pomoci. V tom tkví profesionalita – pomáhat můžeme jen s tím, co umíme, a nesmíme práci nechat pohltnout náš život. Nadšení a energie jsou důležité, stejně důležitý je i rozumný balanc.

Nezisk je prostředí, které může hodně dát a hodně naučit. To se neobejde bez sebereflexe a otevřené mysli.

Děkujeme za rozhovor!

Martina Plass
23. 6. 2023